

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Ústí nad Labem - pobočka v Liberci rozhodl soudkyně Mgr. Karolínou Tylovou, LL.M., ve věci

žalobce:

XX

bytem XX

zastoupen advokátem Mgr. Václavem Voříškem

sídlem Ledčická 649/15, 184 00 Praha 8 - Dolní Chabry

proti

žalovanému: **Krajský úřad Libereckého kraje**
sídlem U Jezu 642/2a, 461 80 Liberec 2

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 12. 2. 2018, č. j. OD 128/18-2/67.1/18022/St,

takto:

- I. Žaloba proti rozhodnutí Krajského úřadu Libereckého kraje ze dne 12. 2. 2018, č. j. OD 128/18-2/67.1/18022/St, se zamítá.

II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

I. Žaloba

1. Žalobou podanou v zákonné lhůtě se žalobce domáhá přezkumu shora označeného rozhodnutí žalovaného, kterým bylo zamítnuto jeho odvolání a potvrzeno rozhodnutí Městského úřadu Železný Brod, odboru dopravy (dále jen „správní orgán I. stupně“) ze dne 19. 12. 2017, č. j. OD-14841/2017-HUSR. Tímto prvostupňovým rozhodnutím byl žalobce uznán vinným ze spáchání přestupku podle § 125c odst. 1 písm. f) bod 4 zákona č. 361/2000 Sb., o provozu na pozemních komunikacích a o změnách některých zákonů (dále jen „zákon o silničním provozu“), kterého se měl dopustit z vědomé nedbalosti tím, že dne 21. 4. 2016, ve 14:19 hod., na silnici I/10, v obci [REDACTED], u domu č. [REDACTED], ve směru na [REDACTED], jako řidič motorového vozidla tovární značky [REDACTED], RZ: [REDACTED], barva [REDACTED], překročil nejvyšší povolenou rychlost v obci stanovenou na 50 km/h. Ověřeným kalibrovaným měřičem rychlosti Ramer 10C mu byla naměřena rychlost 65 km/h a po odečtení možné tolerance jako nejnižší možná rychlost určena rychlost 62 km/h, čímž porušil povinnost podle § 18 odst. 4 zákona o silničním provozu. Za přestupek byla žalobci podle § 11 odst. 1 písm. b) a § 12 odst. 1 zákona č. 200/1990 Sb., o přestupcích (dále jen „zákon o přestupcích“), a § 125c odst. 5 písm. g) zákona o silničním provozu uložena pokuta ve výši 2 000 Kč a dále podle § 79 odst. 1 a 4 zákona o přestupcích povinnost nahradit náklady řízení ve výši 1 000 Kč.
2. V žalobě žalobce nejprve namítal, že údajný přestupek byl již prekludován, neboť podle právní úpravy účinné v době spáchání přestupku se přestupek promlčel rok od jeho spáchání, tj. ke dni 21. 4. 2016 (pozn. soudu: správně mělo být uvedeno 2017). Novela, kterou byla prodloužena jednoletá prekluzivní lhůta k projednání přestupku, nabyla účinnosti nikoli dne 1. 10. 2015, ale až dne 1. 10. 2016, což vyplývá z ústavně konformního výkladu příslušné novely, resp. jejích přechodných ustanovení. Přestupek by byl prekludován ale i podle této novely. K zahájení řízení došlo v červnu 2016 doručením příkazu, do jednoho roku mělo být vydáno rozhodnutí I. stupně. To však bylo vydáno až dne 20. 12. 2017, tedy více jak rok poté, co bylo řízení zahájeno. Správní orgán I. stupně vydal rozhodnutí sice již 28. 3. 2017, ovšem toto rozhodnutí bylo následně pravomocně zrušeno, a proto k němu nelze přihlížet, neboť bylo zrušeno s účinky *ex tunc*. V obou případech se jedná o výklad pro žalobce příznivější, který je třeba upřednostnit.
3. Dle žalobce správní orgán I. stupně také neodůvodnil způsob vyměření sankce. V prvostupňovém rozhodnutí nebyla v tomto ohledu řádně vyhodnocena veškerá zákonná kritéria. Správní orgán I. stupně neuvedl, jak individualizoval uloženou pokutu. Přestože se jednalo o podstatné kritérium, nebyla hodnocena délka řízení, zvláště když v řízení došlo k závažné nečinnosti. Správní orgán I. stupně pochybil i v tom, že nijak nezohlednil svou správní praxi ve smyslu § 2 odst. 4 správního řádu. Rovněž nebylo přihlédnuto k tomu, že vedle pokuty byly uloženy i náklady řízení a body. Naměřena rychlost by neměla být v daném případě kritériem přitěžujícím, ale neutrálním, neboť se jedná o hodnotu pohybující se ve středu skutkové podstaty. Z rozhodnutí nebylo dále patrné, k jakým předchozím záznamům bylo přihlédnuto, a nebyl zohledněn institut zahlazení. Správním

orgánem I. stupně nebyly v odůvodnění rozhodnutí vypořádány námitky žalobce k výměře pokuty ani zohledněny namítané polehčující okolnosti.

4. V další žalobní námitce žalobce uvedl, že žalovaný postupoval nesprávně, pokud námitku (systémové) podjatosti odmítl jako opožděnou. Žalovaný neprokázal, kdy se žalobce dozvěděl o důvodech podané námitky podjatosti, a opožděnost námitky dovozoval z toho, že v ní nejsou uvedeny skutečnosti, které by vznikly až v době jejího podání. Pro posouzení včasnosti námitky ale není podstatné, kdy skutečnosti uplatněné v námitce podjatosti vznikly, ale kdy se o nich žalobce dozvěděl. Žalobce se o těchto skutečnostech dozvěděl před podáním námitky od svého zmocněnce, což lze doložit emailovou komunikací. Žalobce však neměl povinnost prokázat včasnost námitky na rozdíl od žalovaného. Podle žalobce panovala pochybnost o nepodjatosti správního orgánu I. stupně a došlo tak k porušení § 14 zákona č. 500/2004 Sb., správního řádu (dále jen „správní řád“). Námitkou podjatosti se ani jeden správní orgán ve svém rozhodnutí nezabýval.
5. Žalobce dále tvrdil, že závěr o zavinění ve formě vědomé nedbalosti nebyl v prvostupňovém rozhodnutí odůvodněn. Pochybení nenapravit ani žalovaný, když sice odůvodnění v tomto směru doplnil o své úvahy, nedošlo ale ke změně výroku prvostupňového rozhodnutí. Žalobce byl zkrácen na možnosti odvolat se, neboť nemohl reagovat na úvahy týkající se zavinění již v odvolání. Žalovaný měl také posoudit, zda žalobce věděl, jaký rychlostní limit je v daném úseku, a jestli důvody, pro které žalobce údajně spoléhal na to, že zájem chráněný zákonem neporuší nebo neohrozí, nejsou přiměřené.
6. Správní orgán I. stupně se dle žalobce nezabýval ani materiální stránkou přestupku. Úvahy, kterými se žalovaný pokusil o nápravu v napadeném rozhodnutí, byly obecného rázu a nereflaktovaly konkrétní okolnosti případu, včetně polehčujících okolností, na něž poukázal žalobce.
7. Žalobce také namítal nezákonnost provedení výpovědi zasahujících policistů. Ti nebyli dotazováni na poměr k žalobci nebo k jeho zástupci a jejich výpověď neobsahovala monologickou část. Správní orgán I. stupně pouze položil policistům návodnou otázku, když jim oznámil, že žalobce rozporoval provedené měření rychlosti, a vyzval je k vyjádření. Námitka nevěrohodnosti výpovědí svědků podaná žalobcem v odvolání nebyla žalovaným vypořádána.
8. V další žalobní námitce žalobce namítal, že správní orgán I. stupně neprokázal a nezdůvodnil závěr, že v místě měření platil rychlostní limit 50 km/h ve smyslu § 18 odst. 4 zákona o silničním provozu, protože se nezabýval otázkou, jestli se jednalo o obec podle § 2 písm. cc) zákona o silničním provozu. Rovněž se nezabýval tím, zda byl úsek označen (viditelně) dopravními značkami, protože žalobce si v daném úseku žádné značky označující začátek obce nevšiml. Žalobci nemohla být kladena za vinu naměřená rychlost, protože se o zastavěné území resp. typickou obec nejedná. K tomu žalobce doložil jako důkaz fotodokumentaci a mapové podklady z webové aplikace mapy.cz, resp. služby Panorama. Na správním orgánu I. stupně leželo důkazní břemeno týkající se prokázání naplnění znaků skutkové podstaty přestupku. Pokud by v místě platil rychlostní limit 50 km/h, byl by neadekvátní. Žalobce navrhoval provést důkaz odborným vyjádřením nebo

znaleckým posudkem ohledně adekvátnosti rychlostního limitu v místě. Nerespektování takového rychlostního limitu nemohlo být sankcionováno, což správní orgán I. stupně nezohlednil při posuzování materiální stránky přestupku. Stejně tak nebyla neadekvátnost rychlostního limitu zohledněna při úvaze o sankci, ani když žalobce výslovně namítal, že se jedná o polehčující okolnost.

9. Ve správním řízení bylo dle žalobce prokázáno provedení měření rychlosti v rozporu s Návodem k obsluze (dále jen „návod“). Povinnost provést měření v souladu s návodem stanovil i ověřovací list k rychloměru. Návod vyžadoval, aby byl rychloměr, (resp. měřící vozidlo) ustaven za pomoci výtyčky. Žalobce v této souvislosti odkazoval na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 23. 11. 2017, č. j. 8 As 42/2016-29. Policisté sami uvedli, že vozidlo ustavili podél vodorovné dopravní značky a vzdálenost kol od značky změřili pomocí metru. V případě, že policisté ustavili vozidlo tak, aby vzdálenost od značky byla stejná jak pro přední, tak pro zadní kolo, došlo v rozporu s návodem k šikmému ustavení (návod vyžadoval ustavení rovnoběžné). Ustavení bylo navíc provedeno podél krajnice (ne k ose komunikace). Správní orgán I. stupně uvedl, že návod byl dodržen, protože to policisté uvedli. S odkazem na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 1. 2. 2017, č. j. 9 As 102/2016-50, žalobce namítal, že obecné tvrzení policistů v takovém případě nemůže stačit. Žalobce rovněž považoval za irrelevantní, že policisté odměřovali vzdálenost od vodorovné značky, ne od krajnice. Tvrzení správního orgánu I. stupně, že měření proběhlo v přímém úseku, není dle mapy pravdivé. I v přímém úseku by však bylo nutné provést ustavení výtyčkou. Ani u osy vozovky nelze předpokládat rovnoběžnost s vodorovným značením, jak dovozoval bez důkazu správní orgán I. stupně. Správní orgán I. stupně provedl hodnocení údaje o rozchodu kol v katalogovém listu (údaj byl nepřesný), aniž list provedl jako důkaz. Žalovaný odkázal v napadeném rozhodnutí na str. 14 návodu. Žalobce považoval odkaz za nepřiléhavý, když příslušná pasáž se zabývala požadavkem na přímost úseku měření, a netýkala se rovnoběžného ustavení vozidla. Žalobce dále namítal, že žalovaný hodnotil snímek z měření rychlosti pomocí jakési šablony bez provedení dokazování a žalobce tak nemohl využít svých práv. Spis neobsahoval např. metodiku k vyhodnocování měření rychlosti, proto nebylo jasné, jakým způsobem žalovaný zvolil způsob vyhodnocení. Způsob vyhodnocení rozhodně nebyl obecně známou skutečností. Z použití šablony nebylo možno identifikovat, že došlo k chybnému ustavení vozidla, proto žalobce navrhl důkaz vyšetřovacím pokusem.
10. Správní orgán I. stupně nezkoumal účel měření rychlosti, i když se jednalo o jeho povinnost ve smyslu § 79a zákona o silničním provozu. Účelem měření rychlosti v tomto případě byla pouze represe, neboť proběhlo v úseku, kde je omezení rychlosti na 50 km/h nevhodné. Měření provedené utajeně z neoznačeného vozidla je navíc nezákonné.
11. Žalobce namítal také podjatost výrobce měřícího zařízení, který rozhodoval o ověření svého výrobku, na jehož používání měl ekonomický zájem. Konstatoval, že navrhuje zrušení ověřovacího listu v přezkumném řízení.
12. Ani jeden ze správních orgánů se nezabýval tím, zda pro žalobce není příznivější novější právní úprava, zejm. zákon č. 250/2016 Sb., o odpovědnosti za přestupky a řízení o nich. Podle žalobce byl uvedený zákon příznivější, jelikož obsahoval polehčující kritéria,

zákonná kritéria k výměře pokuty a ustanovení umožňující uložit pokutu pod spodní hranici zákonné sazby.

13. Nakonec žalobce vyjádřil nesouhlas se zveřejňováním osobních údajů žalobce a jeho právního zástupce na webu Nejvyššího správního soudu a žádal o naprostou anonymizaci rozhodnutí ve věci.
14. Ze všech uvedených důvodů žalobce navrhoval, aby soud zrušil jak rozhodnutí žalovaného, tak rozhodnutí správního orgánu I. stupně a věc vrátil žalovanému k dalšímu řízení a žalovanému uložil povinnost nahradit žalobci náklady řízení.

II. Vyjádření žalovaného

15. V písemném vyjádření k žalobě žalovaný odkázal na obsah napadeného rozhodnutí. Zdůraznil, že žalobce v odvolacím řízení žádné konkrétní výhrady neuvedl, přestože byl vyzván k doplnění odvolání. Správní orgán I. stupně se ve svém rozhodnutí vyjádřil ke všem argumentům žalobce. Měření podle žalovaného proběhlo v souladu se zákonem i návodem k obsluze. K prekluzi přestupku nedošlo. Žalovaný navrhoval, aby soud podanou žalobu zamítl.

III. Zjištění ze správního spisu

16. Přestupek žalobce oznámila Policie České republiky správnímu orgánu I. stupně a spolu s oznámením přestupku postoupila oznámení o přestupku sepsané na místě přestupku, které žalobce odmítl podepsat, dále úřední záznam o přestupkovém jednání žalobce ze dne 22. 4. 2016, spolu se záznamem o přestupku s naměřenou rychlostí 65 km/h, pořízené videozáznamy zachycující spáchání přestupku, vozidlo, s nímž byl přestupek spáchán, a podobu řidiče, osvědčení č. 008/2016 ze dne 26. 1. 2016 o proškolení příslušníka Policie České republiky - policisty [REDACTED], který prováděl měření rychlosti vozidla, a ověřovací list č. 194/15 ze dne 26. 11. 2015 k silničnímu radarovému rychloměru RAMER 10 C s platností ověření do 25. 11. 2016. Správní orgán I. stupně měl k dispozici též výpis z registru obyvatel ze dne 19. 5. 2016 a evidenční karty řidiče ze dne 23. 5. 2016.
17. Příkazem ze dne 23. 5. 2016, doručeným žalobci dne 6. 6. 2016, byl žalobce shora popsaným přestupkem uznán vinným, proti příkazu žalobce podal odpor.
18. V průběhu dalšího řízení byl přestupek projednán při ústním jednání dne 15. 8. 2016, jehož se zúčastnil žalobce i jeho obecný zmocněnec Ing. [REDACTED]. Podle protokolu žalobce požádal o kopii části spisu a o možnost vyjádřit se písemně. Při ústním jednání správní orgán I.

stupně provedl dokazování výše uvedenými listinami předloženými Policií České republiky. Ve vyjádření ze dne 28. 8. 2016 žalobce vyloučil, že by jel v daném místě rychlosti, jež mu byla kladena za vinu. Podle žalobce nebylo měřicí zařízení ustaveno v souladu s návodem (za pomoci výtyčky a zaměřovacího přípravku). Vozidlo tak nebylo ustaveno rovnoběžně s komunikací. Měřicí zařízení by nemělo provést měření, když se měřený objekt nepohybuje konstantní rychlostí. Žalobce navrhoval, aby k této otázce bylo vyžádáno vyjádření výrobce měřicího zařízení. Žalobce se dále domníval, že z důvodu reflexe nebyla měřena skutečná rychlost vozidla, protože zařízení mělo nastavený dosah 20 m, ale měřený objekt byl blíže než 10 metrů. Do spisu byla následně vložena část návodu měřicího zařízení obsahující jeho technické parametry, funkce měřiče rychlosti při měření radarem a technický popis základní části. Při dalším ústním jednání dne 12. 12. 2016 byl zmocněnec žalobce s doplněním spisu seznámen. Za účasti zmocněnce byl také proveden výslech svědka policisty [REDACTED]. Svědek byl vyzván, aby se vyjádřil k písemné námitce žalobce, že vozidlo nebylo ustaveno v souladu s návodem. Svědek uvedl, že vozidlo bylo ustaveno v souladu s návodem souběžně se silnicí I. třídy v obci [REDACTED]. Bylo využito vodorovné dopravní značení a metr, kterým měřili vzdálenost kol a vodorovného značení, čímž zajistili rovnoběžnost. Svědek konstatoval, že měřené vozidlo se nemusí pohybovat konstantní rychlostí, na to nemá obsluha vliv. Nastavení 20 m dosahu bylo v daném případě správné. Vozidlo se nacházelo na přímém úseku a ve výšce svazku nebyl žádný předmět, který by mohl způsobit reflexi. Svědek na dotaz zmocněnce odpověděl, že to byl on, kdo ustavil vozidlo k okraji pozemní komunikace. Jeho kolega pak při nastavování radaru zkontroloval pozici vozidla podle podmínek v návodu. O rovnoběžnosti vozidla s okrajem vozovky se kolega přesvědčil za pomoci metru. Při dalším ústním jednání dne 6. 3. 2017 byl za přítomnosti zmocněnce vyslechnut další člen hlídky policista [REDACTED], který vypovídal obdobně jako svědek [REDACTED]. Uvedl, že nastavoval a obsluhoval rychloměr. Na dotaz zmocněnce ohledně přípravných kroků před měřením uvedl, že metrem zkontroloval rovnoběžnost měřicího vozidla s vodorovným značením. Nastavil radar podle návodu k obsluze. K dotazu zmocněnce svědek sdělil, že to bylo on, kdo zkontroloval pomocí metru vodorovnost vozidla s pozemní komunikací. Při ústním jednání bylo podle protokolu již provedené dokazování doplněno protokoly o výsledku svědků a zmocněnec byl seznámen s obsahem spisu. Ve vyjádření ze dne 23. 3. 2017 zmocněnec namítal nesoulad postupu obsluhy rychloměru s návodem, a upozorňoval na rozdílný rozchod kol měřicího vozidla. Vzhledem k tomuto rozchodu a postupu obsluhy došlo dle zmocněnce k šikmému ustavení vozidla.

19. Dne 28. 3. 2017 vydal správní orgán I. stupně rozhodnutí o přestupku, proti němuž se žalobce odvolal. Žalovaný rozhodnutím ze dne 15. 6. 2017 prvostupňové rozhodnutí ze dne 28. 3. 2017 zrušil a věc vrátil správnímu orgánu I. stupně k novému projednání.
20. Žalobce byl následně vyzván k doplnění námítky podjatosti, která vyplynula z obsahu odvolání. Žalobce uvedl, že neví, kdo konkrétně může být podjatý vzhledem k vzájemným vazbám úředníků, dle žalobce bylo na správním orgánu, aby určil okruh osob, které mohou být systémově podjaty. Žalobce také navrhoval prověřit, jak bylo správním orgánem bráněno systémové podjatosti, resp. zda nebyla podporována (např. systémem odměn zaměstnanců). Žalovaný námítku vyřídil sdělením ze dne 8. 9. 2017, kterým žalobce informoval o tom, že o námitce podjatosti nebude rozhodováno usnesením, neboť nebyla podána bez zbytečného odkladu. Žalovaný současně žalobci sdělil, že podjatost

úředních osob prověřil a nezjistil důvody pro postup podle § 14 odst. 4 ani § 131 odst. 4 správního řádu.

21. Do správního spisu byl dále založen kompletní návod k obsluze rychloměru RAMER 10 C. V návodu bylo na str. 72 uvedeno, že vozidlo je nutné ustavit podélně u vozovky na pravé nebo levé straně. Z držáku se měla vyjmout radarová hlava a nahradit ji zaměřovacím přípravkem. Polohu vozidla bylo potřebné nastavit tak, aby průhled přes přípravek směřoval na 10 m před vozidlem vzdálenou výtyčkou. Na str. 73 bylo uvedeno, že vozidlo mělo být nastaveno tak, aby stálo rovnoběžně s podélnou osou vozovky.
22. Při ústním jednání dne 23. 10. 2017 byl zmocněnec žalobce seznámen se všemi podklady rozhodnutí a byla zopakována část dokazování. Žalobce v písemném vyjádření k podkladům zopakoval již dříve vznesené argumenty. V dodatečném vyjádření žalobce odkázal na návod k obsluze, z něhož vyplývá správný postup ustavení měřicího vozidla. Žalobce zároveň přiložil ilustraci, která měla prokazovat chybné ustavení vozidla v posuzovaném případě, kdy policisté prováděli ustavení ke krajnici komunikace namísto její osy. Krajnice nemusela být rovnoběžná s osou komunikace, měřené vozidlo však s osou rovnoběžně pojede. Ustavení za pomoci metru vzhledem k rozdílnému rozchodu předních a zadních kol mělo za následek křivě stojící měřící vozidlo a v konečném důsledku změření jiné rychlosti než se pohybovalo měřené vozidlo.
23. Rozhodnutím ze dne 19. 12. 2017 byl žalobce shledán vinným ze shora popsaného přestupku. Správní orgán I. stupně konstatoval, že neshledal rozpory ve výpovědích policistů, a proto došel k závěru, že ustavení vozidla a měření rychlosti proběhlo v souladu s návodem. Vozidlo bylo ustaveno podle návodu a za pomoci metru rovnoběžně s vodorovným značením, nikoli s krajnicí. Místo měření bylo rovným přímým úsekem vozovky stejné šíře, kde je vyznačeno vodorovné značení a bylo možno předpokládat rovnoběžnost osy vozovky s vodorovným značením. Měření vzdálenosti bočních kol od vodorovného značení metrem nebylo považováno za chybu, neboť vzhledem k danému rozvoru kol a rozchodům předních a zadních kol, jejichž hodnoty jsou uváděny v COC listech pouze jako rozpětí v řádu centimetrů, bylo možno předpokládat zanedbatelnost odchylky měření. Správní orgán I. stupně odkázal na výpovědi policistů, kteří uvedli, že ustavení probíhalo v souladu s návodem. Ustavení za pomoci výtyčky bylo jednou z činností podle návodu, bylo tedy zřejmé, že policisté úkon provedli. Fotografie (skrz čelní sklo) doložená žalobcem nedokazovala, že vozidlo nebylo ustaveno rovnoběžně s komunikací. Vzhledem k působení slunce, odrazu a stínu měřiče, zakřivení skla a kapoty poskytovala fotografie pouze zkreslující obraz. Z videozáznamu správní orgán I. stupně dovodil, že žalobce brzdil při míjení měřicího vozidla, při příjíždění k přechodu však nebrzdil. Žalobcem navržený důkaz dotazem u výrobce rychloměru nebyl proveden z důvodu, že návod nezakazoval měření rychlosti vozidla, jež se nepohybovalo konstantní rychlostí. K předložené ilustraci bylo uvedeno, že policisté neprováděli ustavení ke krajnici komunikace, ale v souladu s návodem a správnost ověřili metrem. Samotné ustavení však nebylo provedeno metrem, ten sloužil jako kontrola. Ustavení plně odpovídalo obrázku č. 71 na str. 73 návodu. Ilustrace neodpovídala, protože měření metrem nebylo provedeno od krajnice, ale od vodorovného značení. Správní orgán I. stupně k přestupkovému jednání a jeho prokázání odkázal na fotometrický záznam z měřicího zařízení (certifikovaného a kalibrovaného). Dle správního orgánu I. stupně byl přestupek tímto důkazem bezpečně

prokázán a naměřenou rychlost nebylo možno zpochybňovat. Z výsledků policistů vyplynulo, že všechny úkony byly policisty provedeny v souladu s návodem a měření proběhlo standardně. Průběh přestupku, místo jeho spáchání a osoba pachatele byly zdokumentovány videozáznamem. Správní orgán I. stupně konstatoval, že při stanovení sankce přihlédl k § 12 odst. 1 zákona o přestupcích. Ze shromážděných podkladů a provedených důkazů vyplynulo naplnění obligatorních znaků přestupku, a to i po stránce materiální. Žalobce svým jednáním ohrozil chráněný společenský zájem. V primární rovině ohrozil nedbalostním jednáním život a zdraví, v sekundární rovině se pak jednalo o porušení zákonem stanovených pravidel silničního provozu. Žalobce nerespektoval značku obec označující začátek území se stanovenou maximální rychlostí a rychlost nedodržel. Na zdraví i životě mohl ohrozit chodce pohybující se při krajnici nebo na přechodu pro chodce. Fakt, že k újmě na zdraví a životě nedošlo, považoval správní orgán I. stupně za polehčující okolnost. Za přitěžující okolnost považoval výši překročené rychlosti. Zároveň bylo přihlédnuto k přestupkové historii žalobce, žalobce nebyl disciplinovaným řidičem, měl 10 záznamů o přestupcích a poslední přestupek byl spáchán také překročením dovolené rychlosti. Proto byla stanovena sankce ve střední výši zákonné sazby. Co se týkalo zavinění, jednalo se o formu vědomé nedbalosti, protože žalobce věděl, že se přestupku může dopustit a bez přiměřených důvodů spoléhal, že se tak nestane.

24. Žalobcovo odvolání žalovaný napadeným rozhodnutím zamítnul a prvostupňové rozhodnutí potvrdil. Žalovaný uvedl, že žalobce podal blanketní odvolání, které ani přes výzvu nedoplnil. Podle žalovaného lze považovat správní řízení a provedené dokazování za dostatečné k přijetí závěru, že žalobce přestupek kladený mu za vinu spáchal. Ze záznamu o přestupku vyplynula naměřená rychlost jízdy, místo a čas měření a nejvyšší dovolená rychlost v místě. Měření bylo provedeno metrologicky ověřeným rychloměrem. K námitkám, které se týkaly chybného ustavení vozidla, žalovaný odkázal na prvostupňové rozhodnutí, kde se k nim správní orgán I. stupně dostatečně vyjádřil. Žalovaný odůvodnění doplnil o odkaz na str. 14 návodu, kde je uvedeno, že v případě nedefinovaného okraje vozovky se provádí kontrola zakřivení vozovky zkušebním snímkem. Ustavení bude v souladu s požadavky, pokud by měřené vozidlo bylo ve správné pozici na snímku. Vozidlo žalobce bylo na snímku v záznamu o měření zachyceno v radarovém svazku (ve formě mřížky) tak, že konec vozidla se nacházel mezi svislicemi spuštěnými v místech průsečíku šikmých čar mřížky. Tato pozice byla dalším důkazem o správném ustavení měřícího vozidla. Žalovaný v této souvislosti odkázal na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 24. 5. 2017, č. j. 3 As 93/2015-41. Odůvodnění zavinění spáchání přestupku ve formě vědomé nedbalosti bylo žalovaným doplněno tak, že žalobce byl držitelem řidičského oprávnění a tudíž odborně způsobilou osobou k řízení motorových vozidel a měl povinnost znát zákon o silničním provozu, zejm. nejvyšší dovolenou rychlost v obci, a to že se překročením této rychlosti dopustí přestupku. Žalobce se však bez přiměřených důvodů spoléhal, že chráněný zájem neohrozí. Materiální stránka přestupku byla naplněna ohrožením bezpečnosti provozu. Ohledně výše sankce se žalovaný ztotožnilo se závěry správního orgánu I. stupně.

IV. Posouzení věci krajským soudem

25. Krajský soud přezkoumal napadené rozhodnutí a řízení, které jeho vydání předcházelo, v řízení dle části třetí, hlavy druhé, dílu prvního zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu

správního, ve znění pozdějších předpisů (dále jen s. ř. s.“), v rozsahu a mezích uplatněných žalobních bodů, vycházel přitom ze skutkového a právního stavu v době rozhodování správního orgánu, v souladu s § 75 odst. 1, odst. 2 s. ř. s., s limity týkajícími se správního trestání (srov. usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 16. 11. 2016, č. j. 5 As 104/20163-16, publ. ve Sb. NSS 3528/2017, rozsudky Nejvyššího správního soudu dostupné na www.nssoud.cz).

26. Soud se nejprve zabýval namítanou prekluzí přestupku, k níž by ostatně musel přihlédnout *ex officio*. Zánik odpovědnosti za přestupek upravovalo ustanovení § 20 odst. 1 zákona o přestupcích, které stanovilo jednoroční lhůtu od spáchání přestupku, po jejímž uplynutí nebylo možno přestupek projednat. Podle již konzistentní judikatury musí být přestupek ve stanové lhůtě 1 roku od jeho spáchání projednán pravomocně (srov. rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 15. 12. 2005, č. j. 3 As 57/2004-39, publ. pod č. 845/2006 Sb. NSS, nebo ze dne 30. 9. 2010, č. j. 7 As 61/2010-98, též ze dne 21. 12. 2010, č. j. 9 As 89/2010-91). Do běhu této lhůty se přitom nezapočítávala doba, po kterou se pro tentýž skutek případně vedlo trestní řízení (odst. 2).
27. Ustanovení § 20 zákona o přestupcích bylo novelizováno zákonem č. 204/2015 Sb., kterým se mění zákon č. 200/1990 Sb., o přestupcích, ve znění pozdějších předpisů, zákon č. 269/1994 Sb., o Rejstříku trestů, ve znění pozdějších předpisů, a některé další zákony. Zánik odpovědnosti za přestupek po uplynutí 1 roku od jeho spáchání byl zachován, nově byly ale stanoveny skutečnosti, pro které se běh této lhůty přerušuje. Běh lhůty pro projednání přestupku podle odstavce 1 se přerušuje zahájením řízení o přestupku, jakož i vydáním rozhodnutí o přestupku, jímž je obviněný z přestupku uznán vinným; je-li prvním úkonem v řízení vydání příkazu o uložení pokuty, přerušuje se běh lhůty jeho doručením (odst. 2). Přerušením běhu lhůty pro projednání přestupku podle odstavce 1 začíná běh nové lhůty pro projednání přestupku; přestupek však nelze projednat, uplynuly-li od jeho spáchání dva roky (odst. 3). Nadále platí, že do běhu lhůty podle odstavců 1 až 3 se nezapočítává doba, po kterou se pro tentýž skutek vedlo trestní řízení podle zvláštního právního předpisu (odst. 4). Podle čl. XXVI zákona č. 204/2015 Sb. nabývají čl. I body 3 až 8 (tedy i čl. I bod 6, který novelizoval právě § 20 zákona o přestupcích) účinnosti prvním dnem druhého kalendářního měsíce následujícího po jeho vyhlášení, tj. dnem 1. 10. 2015. S účinností od 1. 10. 2015 se tedy pro posouzení zániku odpovědnosti přestupce použijí pravidla pro přerušování běhu jednoroční lhůty pro projednání přestupku dle § 20 odst. 2 a 3 zákona o přestupcích ve znění zákona č. 204/2015 Sb. Na tomto závěru nic nemění ani skutečnost, že přechodné ustanovení přijaté v čl. II bod 3 zákona č. 204/2015 Sb. nabylo účinnosti (spolu s částí novely, která souvisí se spuštěním evidence přestupků a nově zaváděnou povinností správních orgánů evidovat do této evidence určité údaje o pachatelích pouze u vybrané skupiny přestupků) až ke dni 1. 10. 2016. Neúčinnost přechodných ustanovení nemůže mít vliv na účinnost a v konečném důsledku tedy ani na použitelnost ustanovení tohoto zákona, která nabývají účinnosti na základě čl. XXVI tohoto zákona dříve, tedy ani na užití § 20 zákona o přestupcích v novelizované podobě.
28. Na žalobcův případ je tak třeba aplikovat § 20 zákona o přestupcích, ve znění účinném od 1. 10. 2015, přičemž přestupku se měl žalobce dopustit po tomto datu, konkrétně dne 21. 4. 2016. Lhůta 1 roku pro projednání přestupku byla v souladu s § 20 odst. 2 zákona o přestupcích přerušena dne 6. 6. 2016, kdy byl žalobci doručen příkaz ze dne 23. 5. 2016. Běh nové lhůty započal dne 7. 6. 2016 a lhůta by uplynula dne 7. 6. 2017. Její běh byl však

znovu přerušen vydáním rozhodnutí správního orgánu I. stupně ze dne 28. 3. 2017 a znovu vydáním rozhodnutí správního orgánu I. stupně ze dne 20. 12. 2017.

29. Na přerušení běhu lhůty k projednání přestupku vydáním rozhodnutí správního orgánu I. stupně ze dne 28. 3. 2017 nic nemění ani následné zrušení tohoto prvostupňového rozhodnutí žalovaným. Podle § 20 odst. 2 zákona o přestupcích se totiž běh lhůty pro projednání přestupku podle odstavce 1 přerušuje i vydáním rozhodnutí o přestupku, jímž je obviněný z přestupku uznán vinným. Aby v důsledku možného opakovaného přerušení jednorozhodnutí lhůty k projednání přestupku (v důsledku zahájení přestupkového řízení, resp. doručení příkazu, vydání rozhodnutí správního orgánu, jímž byl přestupce shledán vinným z přestupku), nedocházelo k nepřijatelným průtahům, omezil zákon celkovou dobu přestupkového řízení na dva roky, neboť podle § 20 odst. 3 zákona o přestupcích ve znění novely č. 204/2015 Sb. nelze přestupek projednat, uplynuly-li od jeho spáchání dva roky. Nejzazší lhůta 2 let pro pravomocné projednání přestupku byla zachována, neboť k přestupku mělo dojít dne 21. 4. 2016, a pravomocně projednán byl dne 16. 2. 2018, kdy nabylo právní moci rozhodnutí žalovaného ze dne 12. 2. 2018.
30. K žalobnímu bodu, v němž žalobce brojil proti způsobu, kterým byla vyřízena námitka podjatosti, předně soud uvádí, že námitku v podstatě systémové podjatosti všech úředních osob správního orgánu I. stupně, kterou naznačil zmocněnec žalobce až dne 6. 6. 2017 v odvolání proti rozhodnutí správního orgánu I. stupně ze dne 28. 3. 2017, tedy s odstupem téměř 10 měsíců od prvního ústního jednání ve věci dne 15. 8. 2016, považuje za součást obstrukční taktiky zmocněnce žalobce, která měla zejména oddálit vydání rozhodnutí o přestupku. Vzhledem k tomu, že žalobce od zahájení přestupkového jednání dne 6. 6. 2016 a jeho zmocněnec od převzetí zastoupení museli vědět, jaký správní orgán přestupek projednává a museli jim být zřejmé i skutečnosti, které v námitce podjatosti ve vztahu k úředním osobám uváděli, nepochybil žalovaný, pokud námitku podjatosti vyhodnotil jako opožděnou, uplatněnou nikoli bez zbytečného odkladu a nerozhodoval o ni ve smyslu § 14 odst. 2 správního řádu, ale vyřídil ji sdělením ze dne 8. 9. 2017. Byť je obsah tohoto sdělení stručný, jeho smysl je jasný a ze sdělení je patrné, proč považoval žalovaný námitku za opožděně uplatněnou. Tvrzené důvody podjatosti všech úředních oprávněných osob žalovaný prověřil, neshledal je opodstatněnými, a tudíž ani důvodem pro postup podle § 14 odst. 4 či § 131 odst. 4 správního řádu. S tímto posouzením se soud plně ztotožňuje, neboť důvody, pro které měly být všechny úřední osoby správního orgánu I. stupně podle žalobce vyloučené, považuje soud za spekulativní, takové, které nezakládají podjatost všech úředních osob určitého správního orgánu a které nelze za důvody podjatosti ve smyslu § 14 odst. 1 a 5 správního řádu považovat. Zájem všech úředních osob správního orgánu I. stupně na výsledku řízení, který žalobce obecně a domněle odvozoval od odměňování z obecního rozpočtu podle výkonnosti a výše uložených pokut, a nikoliv od objektivního poměru k věci, či k němu samotnému nebo jeho zmocněnci v konkrétním případě, zásadně není důvodem, který by mohl založit pochybnosti o nepodjatosti všech úředních osob správního orgánu. Žalovaný proto nepochybil, pokud se blíže nevěnoval žalobcovým požadavkům ohledně způsobu odměňování úředních osob. Soud tedy uzavírá, že rozhodnutí nebylo vydáno v rozporu s § 14 správního řádu podjatou úřední osobou a žalobce nebyl nijak zkrácen postupem, kterým se žalovaný s uplatněnou námitkou podjatosti vypořádal.
31. Dále soud posuzoval žalobcovu námitku, že správní orgán I. stupně nedostatečně odůvodnil a prokázal, že k měření rychlosti došlo v obci. Vzhledem k tomu, že v průběhu

správního řízení nevznikly žádné pochybnosti o tom, jaký rychlostní limit ve smyslu § 18 odst. 4 zákona o silničním provozu platil v úseku pozemní komunikace, kde byla rychlost žalobcova vozidla naměřena, nelze správním orgánům vytýkat, že se odůvodněním této otázky podrobně nezabývaly. Z obsahu předloženého spisového materiálu vyplývá, že v přestupkovém řízení byly obstarány podklady dostačující pro závěr, že nejvyšší povolená rychlost v měřeném místě byla 50 km/h. Již v oznámení o přestupku policie uvedla, že rychlost byla naměřena v obci, v úseku, kde je obecnou úpravou provozu na pozemních komunikacích stanovena nejvyšší dovolená rychlost 50 km/h. Příslušné rychlostní limity ve smyslu § 18 odst. 4 zákona o silničním provozu byly uvedeny rovněž na záznamu o přestupku. Z tohoto důkazu vyplývá, že v místě měření platil pro osobní automobily rychlostní limit 50 km/h. Tyto podklady považovaly správní orgány logicky za dostačující a více se k nim v odůvodnění svých rozhodnutí nevracely, neboť, jak již soud uvedl, v průběhu správního řízení o nejvyšší povolené rychlosti v daném úseku nevystaly pochybnosti, žalobce nenamítal, že by se snad mělo jednat o jiný typ pozemní komunikace (silnici pro motorová vozidla či dálnici), kde by měly platit rychlostní limity vyšší. Ostatně tak nečiní ani v žalobě a námitku uplatňuje v obecné rovině.

32. K námitce, že nebyla naplněna materiální stránka přestupku, konstatuje soud následující. Podle

§ 2 odst. 1 zákona o přestupcích je *přestupkem zaviněné jednání, které porušuje nebo ohrožuje zájem společnosti a je za přestupek výslovně označeno v tomto nebo v jiném zákoně, nejde-li o jiný správní delikt postižitelný podle zvláštních právních předpisů anebo o trestný čin*. Ono porušení či ohrožení zájmu společnosti tvoří materiální stránku přestupku. Při hodnocení, zda je určité jednání přestupkem, je povinností správního orgánu nejen zkoumat, zda došlo k naplnění formálních znaků přestupku, ale také zabývat se tím, zda byl naplněn i znak materiální (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 17. 2. 2005, č. j. 7 As 18/2004-48, nebo ze dne 14. 12. 2009, č. j. 5 As 104/2008-45). V posledně označeném rozsudku Nejvyšší správní soud současně uvedl, že *„jednání, jehož formální znaky jsou označeny zákonem za přestupek, naplňuje v běžně se vyskytujících případech materiální znak přestupku, neboť porušuje či ohrožuje určitý zájem společnosti“*. Ovšem *„pokud se k okolnostem jednání, jež naplní formální znaky skutkové podstaty přestupku, přidruží takové další významné okolnosti, které vylučují, aby takovým jednáním byl porušen nebo ohrožen právem chráněný zájem společnosti, nedojde k naplnění materiálního znaku přestupku a takové jednání potom nemůže být označeno za přestupek“*.

33. Správní orgány v žalobcově případě dospěly k závěru, žalobce materiální stránku přestupku naplnil, neboť nerespektoval dopravní značku „Obec“, označující začátek území, kde platí pravidla pro provoz v obci, obcí projížděl nedovolenou rychlostí a mohl tak na zdraví i životě ohrozit pohybující se chodce při krajnici vozovky nebo na přechodu pro chodce. Dle krajského soudu tak lze konstatovat, že se materiální stránkou přestupku zabývaly dostatečně. Překročení nejvyšší povolené rychlosti v obci 50 km/h o 12 km/h (po odečtení možné odchylky měření rychlosti o 3 km/h při naměřené rychlosti 65 km/h dle zažité správní praxe) nelze bez dalšího označit za zcela marginální, jež by mohlo vyloučit nebezpečnost žalobcova skutku.
34. Žalobce dále uplatnil námitku nezákonnosti měření rychlosti skrytým způsobem. Ani tuto námitku soud neshledal důvodnou. S obdobnými výtkami se zdejší soud již setkal, tyto námitky jsou totiž právním zástupcem žalobce jako typizované opakovaně vznášeny před

správními soudy, bez konkrétních vazeb na posuzovaný případ, a soud nemá důvod odchytil se od svých dřívějších názorů.

35. Právo policie měřit rychlost jízdy účastníků silničního provozu plyne z ustanovení § 79a zákona o silničním provozu. Zákon však nestanoví, jakým způsobem má být měření prováděno (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 31. 1. 2011, č. j. 8 As 27/2010-75, či ze dne 15. 11. 2017, č. j. 2 As 191/2017-56). Záleží tedy na policii, jakou metodu či způsob měření rychlosti zvolí. Zákon rovněž policii neukládá povinnost o provádění měření rychlosti jedince, vůči kterému tuto zákonem svěřenou pravomoc vykonává, předem informovat. Ani z ústavní zásady, že státní moc může být vykonávána pouze v mezích a způsoby, které stanoví zákon (čl. 2 odst. 3 Ústavy, čl. 2 odst. 2 Listiny základních práv a svobod), nelze dovodit, že by policie o provádění měření rychlosti vozidel musela dotyčného řidiče vozidla nejprve informovat tak, aby si byl vědom měření rychlosti. V této souvislosti soud upozorňuje na změnu právní úpravy § 79a zákona o silničním provozu, kdy s účinností od 1. 8. 2011 byla zrušena povinnost označit úsek měření rychlosti obecní policií přenosnými dopravními značkami s vyobrazením kamery snímající rychlost a nápisem „MĚŘENÍ RYCHLOSTI“. Zákon o silničním provozu v době spáchání přestupku nestanovil, že by obecní policie mohla měřit rychlost motorových vozidel pouze v úseku, který by byl označen informativními provozními značkami IP 31a a IP 31b.
36. Co se týče námítky dodržení účelu měření rychlosti, kterým je nepochybně zvyšování bezpečnosti provozu na pozemních komunikacích, a jeho prokazování správními orgány, uvádí soud, že zákonná úprava § 79a zákona o silničním provozu neznamena, že by bylo nutné při každém jednotlivém měření rychlosti dokazovat či kvantifikovat, že měření rychlosti v daném konkrétním případě přispělo ke zvýšení bezpečnosti silničního provozu. Žalobce ostatně ani neuvedl žádné specifické okolnosti případu, které by měření rychlosti policií za účelem dle § 79a zákona o silničním provozu měly v projednávané věci vyloučit a mohly alespoň vzdáleně ukazovat na „šikanózní“ měření rychlosti.
37. Ve shodě se správními orgány má soud za to, že v posuzovaném případě byla opatřena ucelená sada důkazů, které prokazují žalobcovo přestupkové jednání spočívající v překročení nejvyšší povolené rychlosti v obci o 15 km/h, resp. o 12 km/h po zohlednění obvyklé odchylky měření. Měření rychlosti vozidla bylo provedeno schváleným silničním laserovým rychloměrem typu RAMER10 C, který byl řádně ověřen, jak o tom svědčí ověřovací list č. 194/15. Rychloměr ovládal příslušník policie vyškolený pro tuto činnost, což plyne z osvědčení č. 008/2016 vydané pro pprap. [REDAKCE]. Tento policista rychloměr obsluhoval dle návodu, jak o tom svědčí i jeho svědecká výpověď ze dne 6. 3. 2017 a výpověď pprap. [REDAKCE] provedená dne 12. 12. 2016, kdy se k ustavení vozidla, obsluze a fungování rychloměru oba svědci obsáhle vyjadřovali. Svědecké výpovědi policistů krajský soud považuje za zcela věrohodné a vnitřně konzistentní. Soud ve vedení svědeckých výpovědí neshledal nic nestandardního, svědci byli před započítím svědeckých výpovědí řádně poučeni. Výslechu obou policistů byl přítomen zmocněnec žalobce, který měl možnost klást svědkům otázky, čehož také hojně využíval. Tvrzení žalobce, že v doplnění odvolání namítal nevěrohodnost svědeckých výpovědí a žalovaný se s touto námitkou nevypořádal, je vyloženě nepravdivé, neboť odvolání proti rozhodnutí správního orgánu I. stupně ze dne 19. 12. 2017 bylo podáno jako blanketní a ani k výzvě správního

orgánu nebylo doplněno. Kompletní návod k obsluze rychloměru byl součástí spisového materiálu, s nímž byl žalobce prostřednictvím svého zmocněnce seznámen při ústním jednání dne 23. 10. 2017. Správní orgány obou stupňů se námitkami žalobce k měření rychlosti podrobně zabývaly. V podrobnostech soud odkazuje především na odůvodnění rozhodnutí správního orgánu I. stupně. To, že měření proběhlo na rovném přímém úseku vozovky, vyplývá z videozáznamu přestupku pořízeného policisty. Jak v minulosti upozornil Nejvyšší správní soud (srov. např. rozsudek ze dne 24. 5. 2017, č. j. 3 As 93/2015-41), byla za účelem verifikace správnosti měření rychlosti výrobcem silničních radarových měřičů RAMER vydána pomůcka v podobě šablon, respektive mřížek, jež jsou součástí návodu k jejich užití. Příložením této pomůcky na fotografii měřeného vozidla pořízenou rychloměrem lze ověřit, zda byl dodržen předepsaný úhel měření. Užití pomůcky v podobě přílohy šablony, resp. mřížky na fotografii dokumentuje v posuzovaném případě fotografie ze záznamu o přestupku. Ta byla součástí spisového materiálu předloženého Policií České republiky a byl jí proveden důkaz již při ústním jednání dne 15. 8. 2016 a není tedy pravdou, že se žalobce k použití této pomůcky nemohl vyjádřit.

38. Žalobcem navrhované důkazy soud neprováděl, neboť to pro posouzení důvodnosti žaloby považoval za nadbytečné.
39. Také námitku nezákonnosti ověřovacího listu k použitému rychloměru RAMER10 C z důvodu jeho ověření výrobcem soud vyhodnotil jako nedůvodnou. I s touto opakovaně objevující se výhradou přestupců zastoupených právním zástupcem žalobce se judikatura správních soudů již vypořádala. Soud proto jen ve stručnosti uvádí, že právní úprava, konkrétně zákon č. 505/1990 Sb., o metrologii, a jeho prováděcí předpisy umožňují, aby výrobce silničních rychloměrů používaných při kontrole dodržování pravidel silničního provozu byl současně autorizovaným metrologickým střediskem, jestliže ho Úřad pro technickou normalizaci, metrologii a státní zkušebnictví autorizoval k výkonům v oblasti státní metrologické kontroly měřidel. V podobnostech si soud dovolí odkázat na argumentaci Nejvyššího správního soudu v rozsudku ze dne 3. 3. 2011, č. j. 7 As 18/2011 - 54, a zejména v rozsudku ze dne 22. 12. 2010, č. j. 5 As 81/2009 - 101, v němž Nejvyšší správní soud vysvětlil, že právní úprava připouští, aby výrobce silničních rychloměrů používaných při kontrole dodržování pravidel silničního provozu byl současně autorizovaným metrologickým střediskem. O zákonnosti a správnosti ověřovacího listu č. 194/15, který sloužil jako podklad rozhodnutí, tedy soud s ohledem na právě řečené nemá pochybnosti. Proto ani nepřerušil řízení a nevyčkal výsledku přezkumného řízení ohledně ověřovacího listu, které žalobce avizoval.
40. K otázce zavinění soud uvádí následující. Podle § 77 zákona o přestupcích musí výrok rozhodnutí, jímž je obviněný z přestupku uznán vinným, obsahovat mimo jiné stanovené náležitosti vyslovení viny, formu zavinění. Podle § 3 zákona o přestupcích k odpovědnosti za přestupek postačí zavinění z nedbalosti, nestanoví-li zákon výslovně, že je třeba úmyslného zavinění. Podle § 4 odst. 1 zákona o přestupcích přestupek je spáchán z nedbalosti, jestliže pachatel a) věděl, že svým jednáním může porušit nebo ohrozit zájem chráněný zákonem, ale bez přiměřených důvodů spoléhal na to, že tento zájem neporuší nebo neohrozí (nedbalost vědomá) nebo b) nevěděl, že svým jednáním může porušit nebo

ohrožit zájem chráněný zákonem, ač to vzhledem k okolnostem a svým osobním poměrům vědět měl a mohl (nedbalost nevědomá).

41. Předně vytýká-li žalobce správnímu orgánu I. stupně nedostatečné odůvodnění formy zavinění, je třeba zdůraznit, že ke spáchání přestupku vědomou nedbalostí se vyjádřil rovněž žalovaný. Zásadně platí, že rozhodnutí vydaná v obou stupních přestupkového řízení tvoří celek a že zdůvodnění správního orgánu I. stupně může být rozhojňeno podrobnějšími úvahami odvolacího orgánu. Právě tak tomu bylo v souzeném případě. „*Nejen za situace, kdy správní orgán druhého stupně změnil rozhodnutí správního orgánu prvního stupně podle § 90 odst. 1 písm. c) správního řádu, nýbrž i tehdy, pokud podle § 90 odst. 5 téhož zákona odvolání proti rozhodnutí správního orgánu prvního stupně zamítne a toto rozhodnutí potvrdí, je oprávněn provést určité dílčí korekce odůvodnění rozhodnutí správního orgánu prvního stupně, jestliže jinak dojde k závěru, že odůvodnění odvoláním napadeného rozhodnutí není v rozporu s právními předpisy a je správné*“ (viz rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 14. 3. 2013, č. j. 4 As 10/2012 - 48). Protože žalobce nepoukázal na nic, co by mohlo naplnění znaků skutkové podstaty zpochybnit, neuváděl žádné podrobnosti, ze kterých by bylo možné blíže zhodnotit jeho vůli či vědomí o tom, jakou rychlostí jede a na jaké pozemní komunikaci a jaká je zde maximální povolená rychlost, správní orgány na naplnění složky vědomí usoudily z okolností, za nichž k protiprávnímu jednání došlo a které vyplynuly z provedeného dokazování. Protože z provedeného dokazování nevystaly žádné okolnosti, ze kterých by bylo možné usoudit, že zde byly takové důvody, pro které by se žalobce mohl spolehnout na to, že zájem chráněný zákonem (tj. zájem na zajištění bezpečnosti silničního provozu) neporuší, nelze správním orgánům vytýkat, že odůvodnění zavinění protiprávního jednání ve formě vědomé nedbalosti nebylo podrobnější.
42. Nyní k žalobním námitkám proti uložené sankci. Dle § 125c odst. 5 písm. g) zákona o silničním provozu správní orgán za přestupek podle § 125c odst. 1 písm. f) bod 4 uvedeného zákona uloží pokutu 1 500 Kč až 2 500 Kč. Z uvedeného rozpětí výše pokuty vyplývá, že jde o pokutu nízkou, kdy zákon nedává správnímu orgánu široký prostor pro správní uvážení, tj. zohlednění demonstrativně uvedených kritérií pro uložení pokuty dle § 12 odst. 1 zákona o přestupcích. Tuto skutečnost měl soud na paměti, stejně jako účel řádného odůvodnění výše uložené pokuty, kterým je nepochybně individualizovat pokutu v závislosti na okolnostech konkrétního případu a přestupce tak, aby soud mohl přiměřenost uložené pokuty přezkoumat.
43. Soud má za to, že odůvodnění výše pokuty, byť nijak podrobné, nezavdává žádné pochybnosti o zákonnosti a přiměřenosti pokuty uložené ve výši 2 000 Kč. Žalobce toliko v obecné rovině namítá, že nebyla zohledněna veškerá kritéria pro stanovení výměry sankce, ale již neuvádí, jaké konkrétní okolnosti v souvislosti s přestupkem či jeho zaviněním atd. měl správní orgán I. stupně v jeho případě zohlednit. Z ničeho neplyne, že by správní orgány aplikovaly další, zákonem zapovězená kritéria. Soud dále uvádí, že není povinností správních orgánů vždy popisovat správní praxi, kterou mají při ukládání pokut za typově shodné přestupky, aby bylo možné bez dalšího na základě jejich rozhodnutí učinit srovnání ve smyslu § 2 odst. 4 správního řádu. Žalobce v přestupkovém řízení nepoukázal na jiné skutkově obdobné případy, v nichž by byly přestupcům za daný přestupek uloženy jiné pokuty, nebylo na místě, aby se tedy správní orgány blíže

k zastávané praxi vyjadřovaly. Ani v žalobě žalobce netvrdí žádné skutečnosti, které by porušení zásady předvídatelnosti správních rozhodnutí mohly nasvědčovat.

44. Délka přestupkového řízení není sama o sobě skutečností, která by musela být vždy zohledněna při ukládání pokuty. Žalobce námitku opět vznesl obecně, aniž by konkretizoval, jaká délka řízení v jeho případě byla, proč ji považuje za nikoli standardní a jaký vliv a z jakých důvodů by měla mít na nebezpečnost jeho protiprávního jednání.
45. Stejně tak nebylo povinností správního orgánu I. stupně přihlédnout k tomu, že žalobci byla současně uložena povinnost uhradit náklady správního řízení v paušální výši 1 000 Kč. Tato povinnost nastupuje ze zákona, dle § 79 odst. 1, odst. 5 správního řádu platí, že správní orgán uloží účastníku, který řízení vyvolal porušením své právní povinnosti (tak tomu bylo v žalobcově případě, kdy žalobce nedodržel povinnost dle § 18 odst. 4 zákona o silničním provozu), povinnost nahradit náklady řízení, a to v paušální výši. Z uvedených ustanovení ani prováděcí vyhlášky č. 520/2005 Sb. nevyplývá, že by správní orgán měl zohlednit výši nákladů řízení při uložení sankce. I když je záznam 2 bodů v registru řidičů dle závěrů rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 30. 9. 2015, č. j. 6 As 114/205-55, publ. ve Sb. NSS 339/2016, „trestem“ ve smyslu čl. 40 odst. 6 Listiny základních práv a svobod, nejedná se o porušení zásady ne bis in idem (v podrobnostech viz. bod [38] uvedeného usnesení), není tedy na místě záznam bodů zohledňovat v rámci úvah o výši současně ukládané pokuty.
46. Výše sankce, kterou správní orgán I. stupně stanovil přesně v polovině zákonem stanovené sazby, odpovídá typové závažnosti daného protiprávního jednání, jelikož žalobce přesáhl povolenou rychlost v obci o 12 km/hod, čímž nepochybně ohrozil bezpečnost silničního provozu. Na tuto skutečnost správní orgán I. stupně správně poukázal. Poukaz na předchozích 10 záznamů o spáchání přestupků lze podřadit pod zákonné kritérium hodnocení osoby pachatele. Z tohoto pohledu není institut zahlazení rozhodný, neboť předchozí páchaní přestupků dokládá, že žalobce je osobou se sklonem nerespektovat pravidla provozu na pozemních komunikacích. Lze tedy uzavřít, že v projednávané věci nebyly překročeny zákonné meze správního uvážení a pokuta 2 000 Kč byla žalobci stanovena v přiměřené výši (srov. obdobně rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 16. 8. 2016, č. j. 6 As 119/2016-36).
47. Dovolává-li se žalobce toho, že správní orgány měly minimálně aplikovat zákon č. 250/2016 Sb., o odpovědnosti za přestupky a řízení o nich (dále jen „zákon o odpovědnosti za přestupky“), neboť je příznivější, nemohl soud této argumentaci přisvědčit. K otázce možnosti postupu podle § 44 zákona o odpovědnosti za přestupky, tedy možnosti mimořádného snížení výměry pokuty pod zákonnou sankci, odkazuje soud na závěry rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 25. 4. 2018, č. j. 8 As 201/2017-39. V tomto rozsudku Nejvyšší správní soud k obdobné námitce stěžovatele, který byl shledán odpovědným za správní delikt provozovatele vozidla podle dřívější právní úpravy, uvedl: *„Zákonodárce při přijímání nové právní úpravy zákona o přestupcích nestanovil žádné nové sazby ukládaných pokut za daný správní delikt, které by pro stěžovatele mohly znamenat přijetí příznivější právní úpravy, ale stanovil toliko možnost mimořádného snížení výměry pokuty za zákonem předvídaných podmínek. V daném případě se proto nejednalo o přijetí příznivější právní úpravy, neboť správní orgán rozhodoval v mezích stanovených zákonem; bylo pak na jeho uvážení, jakou sankci na základě podkladů vyplývajících ze spisu v zákonem stanoveném rozmezí stěžovateli udělí. Správní orgán nebyl povinen v rozhodnutí uvést, proč výměru sankce*

pod zákonem stanovenou hranicí neuplatnil.“. Tyto závěry lze obdobně aplikovat i na žalobcův případ, neboť, jak již soud uvedl shora, přijetím nové právní úpravy - zákonem o odpovědnosti za přestupky a s ním související novelizací zákona o silničním provozu - nebyly stanoveny nové sazby ukládaných pokut a jiné doby zákazu činnosti, pouhá možnost postupu dle § 44 zákona o odpovědnosti za přestupky nepředstavuje zákonnou úpravu pro žalobce příznivější, neboť sankce byly ukládány v zákonem stanoveném rozpětí.

48. Soud poznamenává, že nesouhlas se zveřejňováním osobních údajů žalobce a jeho právního zástupce a požadavek na anonymizaci rozhodnutí ve věci není na místě v rozsudku vypořádávat, neboť se nejedná o žalobní body. Soud na okraj konstatuje, že publikace rozhodnutí na webových stránkách Nejvyššího správního soudu není v kompetenci krajského soudu.

V. Závěr a náklady řízení

49. Na základě shora uvedené argumentace soud žalobu zamítl jako nedůvodnou podle § 78 odst. 7 s. ř. s.
50. Výrok o nákladech řízení se opírá o § 60 odst. 1 věta první s. ř. s., podle kterého má účastník, který měl ve věci plný úspěch, právo na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil, proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl.
51. Žalovanému, kterému by jinak jakožto úspěšnému účastníku řízení právo na náhradu nákladů řízení příslušelo, náklady řízení nad rámec jeho úřední činnosti nevznikly, soud proto vyslovil, že žádný z účastníků nemá na náhradu nákladů řízení právo.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat **kasační stížnost** ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje,

vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Liberec 25. duben 2019

Mgr. Karolína Tylová, LL.M.
soudkyně